

GEYTIN



tastiskar filmsframleiðarar í Føroyum, og eg ivist onga løtu í, at vit í framtíðini fara í biograf regluliga, fyri at síggja føroyskar spælifilmar, sigur Andrias.

Framtíðin er bjørt fyri okkara filmsvinnu, spyrst tú nýkosna Geytavinnaran.

– Tann dagin vit fáa eina veruliga vinnu upp at standa, so fara okkara filmsframleiðarar eisini at røkka út um landoddarnar. Tað er bara ein spurningur um nær tað hendir, sigur Andrias.

Vildi vísa á tað ósagda Ovaldsspælið

Stina Karina eitur filmurin, sum vann Geytan. Stuttfilmurin hjá Andriasi er ein verkætlan, sum hann gjørdi í samband við undirvísing á skúlanum Super16 í Key-

mannahavn, har Andrias hevur gingið síðani í summ- ar.

– Hetta er tann bíligasti filmurin eg havi gjørt, og hann tók bert átta tímar av konsentreraðari upptøkur á einum vesi, sigur Andrias.

Hann hevur upplivað, at hava sent ein dýrt framleiddan stuttfilm inn til Geytan, fyri síðani at fáa filmin av- vístan. Og tí var veruleikin sum Geytavinnari fjarur frá hugaheiminum.

– Eg trúði heilt vist, at onkrir av hinum framleið- arunum fóru at vinna. Vit vóru fyra fólk, sum gjørdur hendan filmin, meðan eg veit hvussu tað kennist, at hava eitt stórt filmslið handan eina framleiðslu, so eg hevði væntað, at tann størsti sigurin fór at vera

sjálv luttøkan, sigur Andrias.

Áður hevur hann gjørt stuttfilmar um serlig evni, so sum neyðtøku millum menn, ótrúskap millum ein mann og eina handikappaða kvinnu. Og hesaferð var avbjóðingin hjá Andriasi at royna at siga eina einfalda søgu, uttan at hava tað stóra, dramatiska evnið undir- liggjandi.

– Eg vildi vita, um eg dugdi at siga søguna um tað ósagda valdsspælið, og bert nýta eitt ves sum karm, sigur Andrias.

Avbjóðingin í at finna tað stóru søguna í tí litla evn- inum, var eisini nakað, sum dró Andrias.

– Eg havi altíð verið drigin at evnum, sum føra meg heilt út til kantin. Men tað var læruríkt at royna meg

við einum minni evni, sigur Andrias.

Stuttfilmurin hjá Andriasi gongur fyri seg á vesinum í íbúð á Oyrasundsnæminga- heiminum. Ein genta býr har, og ein onnur kemur á vitjan. Og beinan vegin sæst hvør hevur valdið í hesum vinalagi. Ánarin av íbúðini spyr vitjandi vinkonuna, hvussu hon skal seta hárið hjá sær hetta kvøldið, tær báðar skulu í býin. Og hesin spurningur leiður til, at vitjandi vinkonan finst at klæðunum, hárinum og øð- rum, hjá hesari gentuni.

– Vit kenna helst øll ein slíkan persón. Ein, sum blandar seg ov nógv uppí, sigur Andrias.

Við hesum vildi hann vís á tað ósagda valdsspælið, sum altíð er millum tvey fólk. Í

hesum førinum var tó talan um eina heldur ójavna valds- javnvág.

– Tað er hetta við at vera eitt offur fyri meiningarnar hjá øðrum, sum eg royndi at fáa fram, sigur Andrias.

Og so var tað umráðandi fyri hann, at søgan endaði við at vísa, at tað væl ber til at taka valdið aftur í egnar hendur.

– Tað endar við, at tann kúgaða vinkonan tekur vald- ið aftur, letur seg í tað sum hon vil og fer sjálv í býin, sigur Andrias.

Halt munn

Hóast stuttfilmurin snýr seg um hvat tann kúgaða vinkonan skal lata seg, hvussu hárið skal vera og so framvegis, so eru mong lög av ymiskum týðningum í

hesum filmi. Eitt av teimum er boðskapurin um at læra at halda munn onkuntíð.

– Sum yngri hevði eg mangan sera vánaligt situa- tíónsfornemmilsí, og segði alt ov ofta mína hjartans meining. Eg blandaði meg uppí viðurskiptini hjá øðrum, sigur Andrias.

Í dag er hann tó tilvitaður um nær hann vil blanda seg uppí og ikki.

– Eg haldi fólk skulu hugsa seg um, áðrenn tey blanda seg í viðurskiptini hjá øðrum.

– Eg havi mangan varnast, at hugurin til at blanda seg uppí tað, sum ikki viðkemur einum sjálvum, hendir javn- an og serstakliga á sosialu miðlunum, sigur Andrias.

Framhald á næstu síðu